

басъ на другъ единъ по-високъ и по-дъртешки гласъ, който извиваше нѣкаква проточена черковна пѣсенъ. Странниятъ концертъ приближаваше и се чуваше сѣ по-силенъ. Тозъ-часъ се подаде редъ дѣца съ фенери, хоржги и дълги бѣловоскови свѣщи, прѣвързани съ черни кордели; по тѣхъ — други дѣца въ купъ, и съ тѣхъ псалтѣтъ Мердевенджиевъ, послѣдванъ отъ попове въ одѣжди. Изъ въздуха се разнесе и мирисъ отъ таманъ: задаваше се погребалното шествие на Лалка.

Страдалицата бѣше изджхнала ноцесъ още.

Почти цѣлиятъ градъ придружаваше смрътнитѣ ѳ останки. Смрътѣта на тая жена, млада и зелена покосена, изпълни съ скръбъ всичкитѣ сърдца. Всеки бързаше да каже сбогомъ на покойницата и да почете послѣдното ѳ пхтуване — до гроба. Ни антипатията противъ баща ѳ ни ненавистѣта противъ мъжа ѳ не въспрѣ свѣта. Лалка бѣше твърдѣ обична, кротка и добросърдечна, и образѣтъ ѳ изгони изъ душиѣ другитѣ земни свирѣпни вълнения. Навалицата на погребението ѳ, (което разби-тияѣтъ ѳ баща не жалѣ пари да направи по-богато и по-тържествено), бѣше прочее извънредно голѣма и му придаваше още по-тържественъ видъ и трогателность. Но онова, което бѣ спомогнѣло най-много да привлѣче свѣта, бѣше мълвата за причината на поболяването ѳ и смрътѣта ѳ, която сестра ѳ не бѣше могла да утан, (Лалка прѣди да умре, бѣше повѣрила на кака Гинка сичко). Бѣдната покойница извикваше сълзи по всичкитѣ женски очи, плачахъ доръ и мъже, съвсѣмъ чужди на семейството ѳ... Всичкитѣ младежи бѣхъ се стекли тука, и на чело личахъ членоветѣ на комитета, джлбоко покъртени и натжжени. Тѣ вървѣхъ съ носилото.

Когато шествието дойде до мегдана, дѣто се бѣше испрѣчилъ и Кандовъ, като единъ колъ, сложихъ носилото, за да четяѣтъ пакъ молитва надъ него и тогава той видѣ мрътвеца. Той позна изведпажъ Лалка.